

Thuiskomen

Dit woord doet me denken aan mijn eerste thuis. Aan het huis waar ik geboren ben. Aan mijn ouders en oudere broer en vooral aan mijn moeder die er voor zorgde dat we een goede thuis hadden.

Van uit die thuis heb ik als kind de wereld leren verkennen. Het was op de Aard in Schellebelle, vlak bij de Schelde. Dicht bij het veer. Mijn ouders hadden een klein boerenbedrijf en een landelijke herberg.

Ik ben geboren tijdens de oorlog in 1943. Nog tijdens de oorlog kon ik al zeggen: "Hoort een vliegende bom". Dat heb ik nog niet zo lang geleden horen zeggen van een nicht. Ik was ook bij haar ouders thuis en, graag gezien. Overal waar je aanvaard wordt, kun je en mag je thuis zijn. Het geluk is je daar gegund.

Het gevoel van thuis verandert en groeit. De school en het onderwijs zijn ontwikkelingshulpers. Mijn school, onze klas, mijn meester, onze zuster, onze professor. Daar leert men van mijn naar ons te leven.

De kerk speelde in mijn kinder- en jeugd een belangrijke rol. Er was twee jaar catechese in voorbereiding op de Plechtige Communie en in de 7 weken er voor elke dag catechese! Dat was 's morgens voor de school. Ik moest daarbij bij goed en slecht weer over de Schelde. Geloven en kerkelijk zijn was voor mij vanzelfsprekend.

We hadden niet de beste parochiepriesters. Zo was er in mijn jeugd in ons dorp geen jeugdbeweging. Dat heb ik altijd als een gemis ervaren.

Er komt in het leven een tijd dat men de vertrouwde thuis en de ouderlijke woning verlaat. Dat was voor mij toen ik na het middelbaar naar het seminarie ging. Het was een grote verandering. Het seminarie is voor mij geen echte thuis geweest. Dat is normaal. Het waren voor mij doorgangsjaren en een manier om in de kerkelijke wereld thuis te geraken en te komen.

Het sterven van mijn moeder vier maanden voor mijn wijding was een schok. Enkele weken na haar overlijden kwam ik eens naar huis. De deur was op slot. Toen ondervond ik dat mijn moeder er niet meer was. Mijn thuis was voorgoed veranderd. Bij het afsterven van mijn vader 21 jaar later kon ik zoals elke mens die zijn laatste ouder verliest zeggen: "Ik heb geen thuis meer".

Ik kreeg mijn eerste benoeming in Wichelen. Het was inwonen bij de pastoor. Het werd nooit een thuis. Er waren wel pastoors bij wie het leefbaar was.

Mijn volgende benoeming was in Sint-Denijs-Westrem. Daar woonde ik "buiten". Het zijn de enige vier jaren dat ik alleen gewoond heb.

Dan ben ik overgestapt naar de missionarissen van Scheut. Van toen af heb ik altijd in gemeenschap geleefd in een klooster of in een missie of zoals nu in het huis van de Oratorie in de dekenij.

Men kan overal thuis komen. Maar het vraagt inspanning. Zo spraken wij als scheutisten over bij ons in de Kasayi. Men komt thuis bij totaal andere mensen en in andere culturen. Het voornaamste middel om thuis te komen is de taal te leren, samen te weken en bevriend te zijn met de mensen van ter plaatse.

Het was in het begin moeilijk om me aan te passen aan de monotonie van de dagen en de nachten bij de evenaar. Daar waar ik woonde was er maar twintig minuten verschil tussen de langste en de kortste dag. En heel het jaar door was het per dag bijna 12 uur licht en 12 uur donker. Men leert leven zonder het comfort dat ik hier gewoon was.

Het eigenaardige van een lid te zijn van een congregatie is dat ik in gelijk welk van onze huizen, waar ook ter wereld, welkom ben. Men is er altijd "bij ons".

Het samenleven is niet altijd gemakkelijk. Het is ook goed mogelijk met confraters en priesters van andere kleuren en culturen. Zo kreeg ik juist een Whatsapp binnen van een priester met wie ik meer dan dertig jaar geleden bevriend was. Wekelijks stuurt hij mij de korte inhoud van de liturgie van de volgende zondag. Een wereldwijde verbondenheid.

Men kan ook ergens zeer graag zijn. Er je meer dan thuis voelen. Zo mocht ik zeven jaar thuis zijn in Rome. Bij mijn overplaatsing naar België heb ik zeven maanden nodig gehad om het hier gewoon te worden, thuis te komen.

Thuiskomen heeft voor mij verschillende intensiteiten: mijn kamer, de dekenij, de stad en de “grote” parochie. Maar wees gerust, elders spreek ik van “bij ons in Sint-Niklaas”.

Het is niet altijd gemakkelijk om als oudere mens ergens thuis te komen. De leeftijd dwingt me om te denken aan mijn kortere toekomst. Ik hoop van na mijn ervaring en oefening in deze wereld thuis te komen in het nieuwe vaderland, de hemel. Hebreëën 11,16.

Elke mens heeft zijn thuisverhaal maar de uiteindelijke bestemming is dezelfde.

Emiel Van de Velde